

За мен е чест да бъда сред вас в деня на вашето дипломиране в един от най-известните университети в света. Аз така и не успях да завърша колеж. В интерес на истината, никога не съм бил на такава церемония толкова отблизо, колкото днес. Днес искам да ви разкажа три истории от своя живот. Това е всичко. Само три истории, нищо повече.

Първата история се отнася за свързването на точките.

Прекъснах следването си в Рийдс Колидж още след първите 6 месеца, но след това останах като прекъснал студент още 18 месеца преди окончателно да напусна. Защо се магнах?

Това е започнало още преди да се родя. Биологичната ми майка е била млада, неомъжена студентка и тя решила да ме остави за осиновяване. Тя много искала да бъде осиновен от хора с висше образование и всичко било уредено след раждането да бъде осиновен от един адвокат и неговата съпруга. Само че, като съм се пръкнал и те решили в последния момент, че искат момиче. И така моите родители, които били в списъка на чакащите получили позвъняване посред нощ с въпроса:

„Имаме едно непредвидено бебе от мъжки пол – искате ли го?“. Отговорът им бил: „Разбира се“.

Биологичната ми майка след това разбрала, че майка ми никога не е ходила в колеж, а баща ми даже не е завършил гимназия. Тя отказала да подпише финалните документи за осиновяване. Съгласила се чак след няколко месеца, когато родителите ми обещали, че аз ще отида в колеж някой ден.

И 17 години по-късно аз отидох в колеж. Но бях толкова наивен, че избрах колеж, който беше скъп почти колкото Станфорд и всичките спестявания на моите родители от работническата класа отидоха за таксата ми за колеж.

След шест месеца вече не виждах стойност в това. Нямах никаква представа какво искам да направя със живота си и не виждах как колежа ще ми помогне да намеря отговора. И ето, че похарчих всичките спестявания на родителите си. Затова реших да прекъсна и се надявах, че от всичко това ще излезе нещо добро.

По онова време беше доста страшничко, но гледайки назад, това беше едно от най-добрите ми решения. В минутата, в лекции, които не ми бяха интересни и да се запиша в други курсове, които изглеждаха интересни.

Не всичко беше розово. Нямах стая в общежитието, така че спях на пода в стаите на приятелите ми, връщах празни бутилки заради депозита от 5 цента и с тези пари си купувах храна и дори изминавах по 7 мили до другия край на града всяка съботна вечер, само за да получа свастно ядене в храма на Харе Кришна.

Но ми харесваше. И голяма част от това, с което се сблъсках благодарение на своето любопитство и интуиция, по късно се оказа безценно.

Ще ви дам един пример. По онова време Рийд Колидж предлагаше може би най-добрия в цялата страна курс по калиграфия. В цялото студентско градче всеки плакат, всеки етикет, всяка табела бяха написани на ръка с красив шрифт. Понеже се водех прекъснал и не трябваше да посещавам задължителните лекции, реших да се запиша в курса по калиграфия и да се науча да правя това. Така научих какво са серифни и несерифни шрифтове, изучих разликата между разстоянието в различните буквени комбинации и всичко онова, което прави един надпис красив. Всичко това беше красиво, историческо, артистично по начин, който беше недостъпен за науката и аз бях заплепен.

Нямаше и слаба надежда нещо от това да има практическо приложение в живота ми. Но след десет години, когато създавахме първият компютър Макинтош, всичко си дойде на мястото. И вградихме това в нашия Мак. Това беше първият компютър с красива типография. Ако не се бях записал в онзи курс в колежа, в Мак никога нямаше да притежава множество различни шрифта с пропорционално разстояние между буквите.

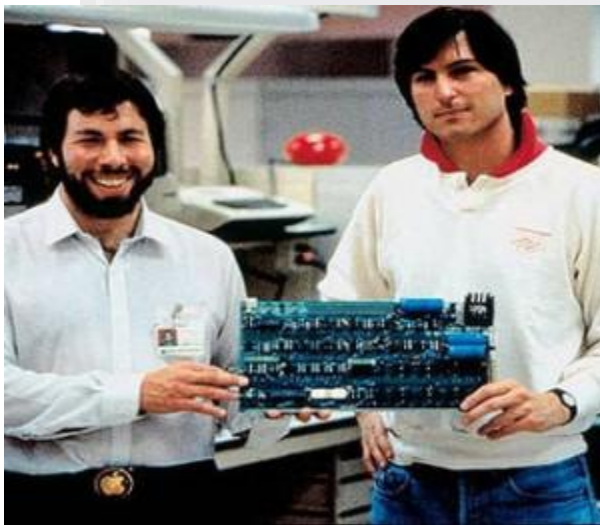
И тъй като Уиндоус просто прекопира Мак, много е вероятно да липсваха и в който и да е персонален компютър. Ако не

компютрите нямаше да имат сегашната си чудесна типография.

Разбира се, беше невъзможно да се свържат точките по времето когато бях в колежа. Но гледайки назад, десет години по-късно всичко изглежда кристално ясно.

Ще повтора: не можете да свържете точките гледайки напред в бъдещето. Това може да стане само с поглед назад. Затова трябва да вярвате, че точките някак си ще се свържат в бъдещето ви. Трябва да вярвате в нещо – вътрешен глас, съдба, карма, каквото и да е. Този подход никога не ме е подвеждал и това е, което направи живота ми такъв, какъвто е.

Втората ми история е за любовта и загубата.

бях навършил 30.

И тогава ме уволниха.

Аз бях късметлия – на ранен етап от живота си разбрах какво обичам да правя. Воз и аз създадохме APPLE в гаража на родителите ми когато бях на 20. Работихме здраво и за 10 години Епъл се разрасна от нас двамата в един гараж до 2-милиардна компания с над 4000 служители. Година преди това бяхме пуснали на пазара най-доброто си произведение – Макинтош – и аз току-що

Как може да те уволнят от компания, която си създад? Ами, тъй като Епъл се разрастваше, ние наехме на работа човек, който аз смятах за много талантлив, за да управляваме заедно компанията и първата година нещата вървяха добре. Но после нашите възгледи за бъдещето започнаха да се разминават и накрая се скарахме. Когато това се случи, бордът на директорите застана на негова страна.

Така на 30-годишна възраст аз бях уволнен. И то доста публично. Фокусът на моя съзнателен живот си беше отишъл и това направо ме разби.

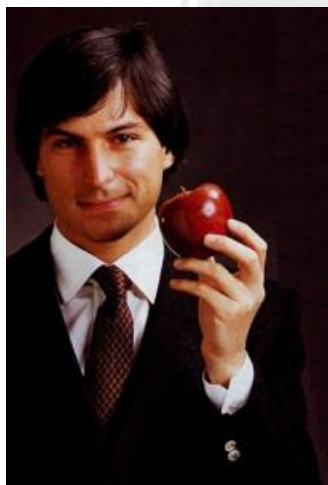
В продължение на няколко месеца не знаех с какво да се захвана. Чувствах, че съм разочаровал предишното поколение предприемачи, че съм изпуснал щафетата, която ми е била предадена за да я продължа. Срегнах се с Дейвид Пакард и Боб Нойс и се опитах да им се извиня за това, че прецаках нещата. Бях се провалил публично и дори мислех да напусна долината. Но бавно осъзнах, че все още обичам това, което правя. Обратът на събитията в Епъл не беше променил ни най-малко това. Бях отхвърлен, но все още бях влюбен. И така реших да започна отначало.

Тогавя не го осъзнавах, но уволнението ми от Епъл беше най-доброто, което можеше да ми се случи. Бремето на успеха беше заместено от лекотата на това да си отново начинаещ, да си по-малко уверен в каквото и да е. Това ми даде свободата да навляза в един от най-творческите периоди от живота си.

През следващите пет години създадох компания, наречена NeXT, друга компания с името Pixar, и се влюбих в една невероятна жена, която ми стана и съпруга. Pixar създаде първия в света филм с изцяло компютърна анимация -- „Играта на играчките“ -- и днес е най-успешното анимационно студио на света. В забележителна поредица от събития, Епъл закупиха NeXT, аз се завърнах в Епъл и технологията, която бяхме създали в NeXT е в сърцевината на сегашното възраждане на Епъл. А Лорийн и аз създадохме прекрасно семейство.

Уверен съм, че нищо от това нямаше да се случи ако не бяха ме уволнили от Епъл. Лекарството беше горчиво, но предполагам, че пациента се нуждаеше от него.

Понякога животът те удря с тухла по главата. Не губете вяра! Убеден съм, че любовта към това, което правя беше причината да продължа напред.

Трябва да разберете в какво сте влюбени. И това се отнася не само за работата ви, но и за личния ви живот. Работата обхваща значителна част от живота ви и затова единствения начин да сте наистина доволни е да правите нещо, което смятате за значимо.

А единственият начин делата ви да са значими е да сте влюбени в това, което правите. Ако още не сте го намерили – продължете да търсите! Не се отказвайте! Сърцето ще ви подскаже когато сте го открили. И като всяка страхотна връзка, тази също ще стане още по-добра с времето. Така че, търсете докато го откриете. Не се отказвайте!

Третата ми история е за смъртта.

Когато бях на 17, прочетох една мисъл, която гласеше следното:

„Ако живеете всеки свой ден сякаш е последният ви -- един ден със сигурност ще се окажете прави!“.

Тази мисъл ме впечатли силно и от тогава вече 33 години всяка сутрин се поглеждам в огледалото и се питам: „Ако днес беше последният ден от живота ми, щях ли да направя това, което се каня да направя сега?“.

И когато няколко дни подред отговорът е „Не“, аз знам че нещо трябва да променя.

Да си припомням, че скоро няма да съм между живите е най-важното средство, което ми помага да взема големите решения в живота си.

Защото почти всичко друго – всички вътрешни очаквания, цялата гордост, целия страх от излагане или провал – тези неща просто се строполяват пред лицето на смъртта и остава единствено истински важното.

Да помниш, че си смъртен е най-добрият начин, който аз знам, за да се избегне капана на представата, че има какво да загубиш. Вече си гол. Няма причина да не следваш сърцето си.

Преди около година ми откриха рак. В 7.30 ч. сутринта ми направиха скенер, на който ясно личеше тумора в

панкреаса ми. Аз дори не знаех какво е панкреас! Лекарят ми каза, че почти със сигурност този тумор е от нелечимия тип и че ми остават от 3 до 6 месеца живот.

Моят доктор ме посъветва да си отида вкъщи и да си стегна нещата, което е лекарският код за „Подготви се да умреш“.

Това означава само за няколко месеца да кажеш на децата си всичко онова, за което си смятал, че имаш на разположение поне 10 години. Означава също да си подредиш делата така, че да улесниш семейството си максимално. Означава да си вземеш сбогом.

Sept. 19, 2007

Sept. 9, 2008

Живях с тази диагноза през целия ден. По-късно същата вечер ми направиха биопсия, вкараха ендоскоп в гърлото ми, през стомаха, чак до вътрешностите ми, боцнаха с една игла панкреаса ми и взеха няколко клетки от тумора. Аз съм бил под упойка, но жена ми, която присъстваше, ми разказа, че когато погледнали клетките под микроскоп лекарите се разплакали, защото се оказало, че това било много рядка форма на рак на панкреаса, която е лечима чрез операция. Бях опериран и сега съм добре.

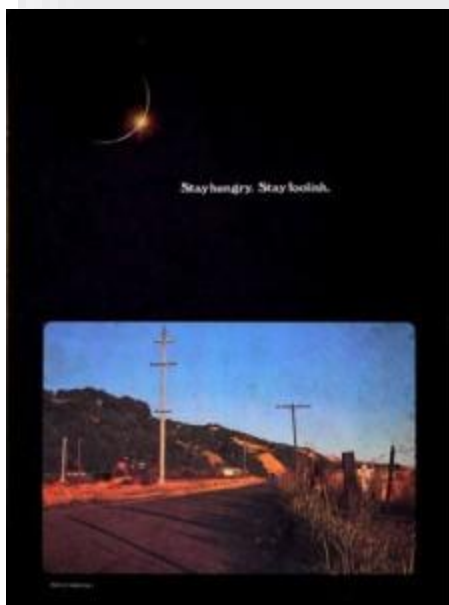
Тогавя бях най-близо до смъртта и се надявам това да си остане така поне за няколко десетилетия напред. Тъй като съм го преживял, сега мога да ви говоря за това с малко по-голяма увереност, отколкото когато смъртта беше само интелектуална концепция.

На никой не му се мре! Дори хората, които искат да отидат в рая не искат да умират, за да стигнат там.

И все пак, всички ни чака една и съща участ. Никой не се е отървал. И така е правилно, защото Смъртта най-вероятно е единственото най-добро изобретение на Живота. Тя е агентът на промяната. Тя прочиства старото, за да даде път на новото.

Сега вие сте новото, но някой ден, не чак толкова далеч, вие също ще остарееете и ще бъдете отстранени от пътя. Съжалявам, че драматизирам, но това е истината.

Времето ви е ограничено, затова не го губете, за да живеете чужд живот! Не влизайте в капана на догмата да живеете според очакванията на другите! Не позволявайте чуждите мнения да заглушат вашия собствен вътрешен глас! А най-важното е да следвате сърцето си и своята интуиция. Те някак си вече знаят какви всъщност искате да станете. Всичко друго е второстепенно.

Когато бях млад излизаше списание, наречено „Световен каталог“, което беше нещо като библия за моето поколение. Беше създадено недалеч от тук, в Менло Парк, от един приятел на име Стюърт Бранд, който вдъхваше на списанието своето поетично вдъхновение. Това беше в края на 60-те, когато все още нямаше компютри или предпечатна подготовка, така че всичко се правеше с пишеща машина, ножици и полароидни снимки. Беше нещо като хартиен вариант на Гугъл, 35

години преди появяването на самия Гугъл. Беше идеалистично и бъкеше от съвети и велики идеи.

Стюърт и неговия екип успяха да издадат няколко броя на списанието и когато времето му отмина, те подготвиха своя последен брой. Беше в средата на 70-те, а аз бях на вашата възраст. На задната корица имаше снимка на селски път в ранно утро, същия който можете сами да видите ако се осмелите да тръгнете на автостоп. Най-отдолу беше написано:

„Останете си гладни! Останете си глупави!“.

Това беше тяхното послание на сбогуване. Останете си гладни! Останете си глупави! И аз винаги съм си пожелавал същото.

И сега, когато се дипломирате и започвате отначало, аз ви пожелавам същото.

Останете си гладни! Останете си глупави!

Благодаря ви много.

